

Publicerad 2007-03-19 15:52 av Mr G

En bil stannar utanför det lilla skolhuset i Hullingsved, Vislanda, Småland.

Två män stiger ur bilen, slänger igen dörren med ett ryck.

En kvinna kommer också på andra sidan av bilen. Hon tar täten och går med raska steg mot huset.

POJKEN SOM BLEV BORTRÖVAD

Pojken som blev bortrövad

En bil stannar utanför det lilla skolhuset i Hullingsved, Vislanda, Småland.

Två män stiger ur bilen, slänger igen dörren med ett ryck.

En kvinna kommer också på andra sidan av bilen. Hon tar täten och går med raska steg mot huset.

Kvinnan knackar på dörren och tittar sig omkring, som om hon hade trott att någon kunde stå och lura ibland träden.

Hon knackar igen lite mer myndighetsaktigt den här gången. Hon inser att man måste ha en auktoritärt sätt för att väcka människors nyfikenhet.

Dörren öppnas och en man står nu i dörren. Kvinnan säger blixtnabbt:

- Ja, du vet varför vi är här.

Nu går kvinnan in och brutalt knuffar undan mannen i dörren.

Efter som en liten slingrande orm kommer de två männen.

Långt inne bland möblerna står en liten pojke på sex år.

Han har huvudet neråt för att på så sätt bli mindre så att de kanske inte se honom.

Kvinnan går fram mot pojken och sätter nu på sitt bästa leende och säger med mjuk röst:

- Nej, men vilken söt liten pojke vi har här då.

Pojken svarar inte han vill inte ens titta upp på kvinnan. Utan han försöker att på sitt sätt kanske trola bort henne.

När kvinnan ser att hon inte får någon respons från pojken tar hon till sitt auktoritära sätt.

- Ni har fått papper om att vi ska hämta pojken för skyddstillsyn.

Stämmer inte det?

Pappan svarar:

- Jo, det stämmer

Kvinnan går än en gång fram mot pojken och försöker att ta tag i honom och hon säger åter igen mjukt.

- Bo, du ska bara följa med oss, det är inget att vara rädd för.

Pojken tittar upp för första gången mot kvinnan och säger mellan tårarna:

- Jag vill inte!

Kvinnan säger att detta är något som är tvunget att göra och samtidigt intar hon en annan attityd.

- Vi är här bara för att köra dig till Växjö. Det har inget med oss att göra.

Man hör bara lite mummel från de två männen.

Det man kunde uppfatta var att de höll med kvinnan.

- Bo, vi har en bil som står där ute på vägen. Du måste följa med, vare sig du vill eller inte.

Kvinnan gestikulerar med sin ena arm och männen kommer till hennes hjälp.

De tar pojken mellan sig och riktigt släpar honom över köksgolvet.

När de kommer ut på gårdsplanen försöker pojken göra motstånd.

Då tar de båda männen lite fastare tag och nu riktigt släpas pojken i gruset.

Pojken gråter besinningslöst och skriker ut sin ångest:

- Varför ska jag följa med er? Vad har jag gjort?

Bilen kom nu närmare och pojken hystes in där bak.

Kvinnan sätter sig på vänstra sidan. En av männen sätter sig på den andra.

Pojken hör hur dörren slår igen där fram och bilen startar.

Den kör sakta framåt på grusvägen. Det var delad bakruta på Volvon och pojken reste sig på knä och tittar ut.

Pappan stod där och tittade efter bilen.

Pojken undrande:

- Ska jag vinka eller vad ska jag göra? Vad ska en pojke på sex år göra?

Bilen körde grusvägen fram, pojken försökte titta så länge till vägen svängde.

Hemmet försvann bakom knuten.

Han översköljdes av en slags panik.

- Vad hade jag gjort?

Kvinnan som satt bredvid pojken sa inte något utan försökte att visa en återhållsam min.

Pojken fortsatte att gråta floder och till sist tröttande kvinnan och sa:

- Det blir inte bättre för du bölar. Ta du detta med lite ro så ska du få se att det här är det bästa för dig.

I just den meningen tänkte pojken längre fram:

- Tänk så innerligt fel hon skulle få.

Bilens rutor immade igen av allt gråtande. Pojken försökte att finna någon riktigt förklaring till vad som hade hänt.

- Kunde det vara så att jag själv hade gjort något som kunde vara så gravt att några kom och hämtade mig, tänkte pojken.

Björkarna som pojken såg genom bilrutorna började att bli lite groteska och nästan tog sina grenar och virade dem runt honom.

Han kunde se att träden var onda och försökte att nästan skratta åt honom när de körde förbi.

Just då passerade de pojkens vänner och med en gång tänkte han tillbaka på de lekar de hade lekt tillsammans.

Deras pappa var till åren och han hade två pojkar som man kunde kalla för riktiga busungar.

Många minnen blixtrade fram genom pojkens huvud och just då kändes det skönt. För att låtsas att han var tillbaka på den plats där han kände så mycket trygghet.

Bilen körde i ett gupp och hela denna bild försvann som den aldrig hade funnits.

Kvinnan sa till mannen i framsätet:

- När vi kommer till Vislanda så kan då stanna framför affären.

Föraren mumlade bara något ohörbart.

Vi passerade kyrkan och då tänkte pojken nu är vi snart i samhället.

Samhället bestod av inte så många hus, men stambanan gick där igenom och man kunde säga att det var en järnvägsknut.

Pojkens tankar var bara ett töcken och försökte nu komma tillbaka till den låtsas värld som han ville vara i just nu.

Det var ju ingen låtsas värld, för han hade upplevt det och ville få den känslan igen.

Förra gången tänkte han på sina kamrater, de s.k. busungarna.

Pappan var lite vad man kan kalla för underlig. Men pojkarna var ju inte snälla mot honom.

Det berättades att pappan hade sju kalsonger på sig och grabbarna hade skaffat ett luftgevär.

Med detta luftgevär sköt de på pappan i ändan men de sa att det gick inte igenom.

Han hade ju så många kalsonger!

Nu var de framme vid affären och föraren gick in och kom snart tillbaka.

Han öppnade bakdörren och sa:

- Här är de om det nu skal hjälpa?

Nyfikenheten var stor även hos en tårfylld grabb som någon hade rövat bort.

I den lilla påsen fanns det godis och kvinnan frågade pojken:

- Vill du ha lite godis?

Pojken tittade upp mot kvinnan och sa genom tårfyllda ögon:

- Nej, tack jag vill inte ha någon godis. Jag vill hem.

Bilen kör vidare och pojken tittar ut och se samhället försvinna.

Det försvann lika mycket som hans trygghet.

Kvinnan försöker på alla sätt och vis få någon slags kontakt med pojken.

Men han avvisar varje försök. Man allierar sig inte med sina kidnappare.

Tiden när han sprang omkring och lekte som ett oskyldigt barn var riktigt över.

Mellan tårarna skymtade det som var väsentligt för honom.

Att kunna krypa upp i mannans famn. Eller bara få känslan av att han hade ett hem.

- Vart för de mig, tänkte pojken? Kan det vara så att ingen vill ha mig inte ns mina föräldrar?

- Vilken hemsk tanke.

- Nej, det kan inte vara så för mamma tyckte mycket om mig, det vet jag!

- Då måste det vara så att min mamma är faktiskt död!

Han hade blivit hämtad på sena eftermiddagen och hela denna traumatiska händelse hade faktiskt gjort honom lite apatisk nu.

Att få uppleva denna hemska händelse, var en stor chock för honom och han kände hur kroppen blev allt tyngre.

Han var ju inte mer än sex år.

Pojken hade kanat ner och låg nu med huvudet mot dörren.

Man hörde tydligt att han sov av utmattnings.

Kvinnan sa med lite mallig röst:

- Ja, där ser du att även de skrikigaste ungarna blir lugna till slut.

Föraren sa inget utan vände sig tillbaka mot kvinnan och nickade inställsamt.

Denna karga novemberdag började att gå in liksom i ett töcken av både dimma och mörker.

Bilen hade nu passerat de först trafikljusen i staden och var på väg mot ett barnhem där pojken skulle vara.

Bilen stannade till i gruset och personal kom ut från barnhemmet.

Kvinnan i bilen öppnade sin dörr och ville vara först att tala med personalen.

- Här kommer vi med Bo, det var lite skrikande först men sedan har han lugnat ner sig.

- Det klart fortsatte hon att ha föräldrarna gjort något dumt.

Så måste man nog tillägga att äpplet faller inte långt ifrån trädet.

Personalen tittade in i baksätet där pojken låg. Han hade rest sig upp såg väldigt blek ut om nosen.

- Hej, sa en av de yngre och skulle just ta hand om pojken. När han blev

bryskt undanknuffad av en äldre dam.

Denna äldre dam associeras man till en auktoritär medlem i det nazistiska partiet under andra världskriget.

Kanske det var passande att man inte hade något empati för barnen här.

- Vad heter du? Frågade hon pojken med barsk stämma.

Pojken tittade på henne med sina skräckslagna ögon och tänkte:

- Jag talar inte om det för dig. Det är bara min mamma som får reda på det.

Kvinnan fortsatte.

- Vad är du för en pojke som inte kan säga vad du heter?

Du har väl förmågan att kunna tala?

Kvinnan i bilen sa snabbt:

- Jovisst, han kan tala det har vi fått erfara när vi körde honom hit.

När de var inne med pojken på barnhemmet och han tittade sig omkring och såg andra barn där.

Då väcktes frågan.

- Är de här också för de har gjort något förfärligt?

Pojken tittade bortåt mot en brokig skara av barn. Båda flickor och pojkar.

De tittade på den nyanlända pojken med stora ögon.

Detta skulle upprepas för pojken att han själv senare stod dör och tittade när andra barn kom dit.

Den karga kvinnan sa till pojken.

- Vill du ha något att äta?

Pojken han ruskade på huvudet.

Kvinnan sa:

Ja, du äter nog när du blir hungrig!

Pojken blev visad till ett rum där det såg mycket kalt ut.

Där fanns en säng i mahogny och en tagelmadrass med ett ljusbrunt överkast.

Kvinnan hade tagit täten och instruerade pojken hur han skulle bädda sängen.

Hon talade med en stämma som lät som en liten mistlur. Man kunde tro att hon trodde att alla var hörselskadade.

Efter denna lektion så sa hon helt plötsligt:

- Hur känns det nu att ha ett eget rum? Är inte det lite pretentiöst?

Pojken förstod inte det fina ordet, men kunde utläsa att det var något fint.

- Är det så att du fortfarande inte vill ha något att äta, sa kvinnan?

Pojken nickade bara med huvudet.

- Kanske du känner dig trött, så kan du vila dig lite. Men tror inte att

det här blir till en vana.

Pojken satte sig i sängen och det gick runt tusentals frågor i huvudet på honom.

- Varför är jag här? Är mamma död? Är det jag som har gjort det?

Chocken hade gjort så att han kände sig mycket trött och när han lade huvudet mot kudden, somnade han bums.

Väcktes abrupt med orden:

- Nu får du inte ligga mer här och slöa.

Det hade börjat bli skumt ute och otryggheten riktigt kändes som en liten orm som ringlade sig efter ryggraden.

Klockan var nu sex och barnen skulle snart inta kvällsmaten.

Pojken blev tillfrågad om han ville ha någon mat nu.

Han tittade upp mot kvinnan och han tyckte att hon liknade hans mamma.

Av ren vördnad för sin mamma så sa han, ja.

Maten dukades fram till barnen som satt vid ett långt bord. De tittade mycket nyfiket på den nyanlända pojken.

Det serverades havregrynsgröt med en smörgås med ost.

En del barn åt med riktig aptit, men en del hade tankarna någon annanstans.

Någon hade skeden lite snett då uppmanades han att " här håller vi skeden rätt"

Efter kvällsmaten sa en av de anställda där att kanske vi kan läsa högt.

Barnen satte sig tillrätta för att höra den här boken läsas.

- Pojken han tänkte att det här måste jag väl också vara med på. Men otryggheten kom helt plötsligt och han brast ut i gråt.

De undrade varför han grät och försökte att trösta honom.

Den domanta kvinnan hade hört detta och kom.

- Jaså, är det en lipsill vi har här? Det hjälper inte något att böla.

- Du måste göra det bästa av din situation. Om du försöker ska du se att det går bra.

- Men då gäller det att man är en stark sexåring.

Den boken förstod inte pojken ett dugg av, utan tankarna fladdrade som en fjäril om sommaren.

Han tänkte på när han var hos sin mammas väninna och de sjöng och spelade.

Att sjunga var en av hans största intresse. Musik över huvudtaget var det bästa han kunde tänka sig. Han tänkte.

- Här är ingen som vet att jag kan jodla. Undrar om någon kan det här?

Han satt i sina dagdrömmar och till slut var läs stunden över och barnen skulle förbereda sig på att lägga sig.

Här gällde det att tvätta sig riktigt annars kom det någon och tvätta dig riktigt hårt.

Som barnhemsföreståndaren sa:

- Det gäller att ta bort all skit från öronen. Då menar jag den skit som syns.

Natten blev en skräckupplevelse för pojken kunde inte förstå varför han var just här.

Tankarna snurrade och han kände hur gråten nästan kvävde honom.

Han gick upp och titta ut genom fönstret. Det enda han såg var en gård.

Så han tänkt:

- Är jag på ett fängelse? Har de fängelse för så här små barn?

Han skulle just till att svara sig själv när han hörde ett skrik av fruktan.

Personalen kom springande och de försökte att trösta en flicka som var mycket ledsen.

Hennes ångestskrik gjorde inte situationen bättre för pojken.

Han gluttade lite av nyfikenhet på dörren. Detta sågs av personalen.

De stängde den med en duns och sa:

- Du ska sova nu! Var inte här och kika!

Flickan hade lugnat ner sig och natten vandrade vidare men pojken kunde ögonen.

inte få en blund i

Han tänkte tillbaka på de glada dagarna när han var där med sin familj.

Musiken hade alltid varit en stor passion för honom och hans uppväxt hade varit kantad med musik och sång.

Som tre åring hade han blivit upptagen på ett bord när det var fest.

Där sjöng han och joddlade.

Att skaffa pengar till brödfödan fanns där från allra första stund.

När "uppträdanget" var över hämtade han en hatt och gick runt och fick pengar.

Kommentarerna blev många:

- Du är då en omöjlig pojke. Så ska en slipsten dras.

Det lyste in genom fönstret av lamporna från gatan. Han tyckte att skuggorna bildade vålnader. Alla dessa hemska vålnader som alla var ute efter honom.

Hans mamma hade lärt honom att be, för de bad alltid en god natt bön.

Nu låg han under täcket och mumlade:

- Käre Gud låt inte dessa hemska människor få tag i mig. För de försöker på alla vi göra mig tokig.

Hans förtvivlan på människor var mycket stor. Han hade inte kunnat ana att vuxna människor kunde vara så grymma.

Under det varma täcket flög liksom dess varför omkring som maaskrosfrön på sommaren.

Han försökte att ta fast något varför, men misslyckades varje gång. För han hade

inget svar. Gråten hade än en gång satt sig i halsen och han låg snyftande och kände att världen hade faktiskt ramlat över honom

Han vaknade till när dörren öppnades och en av kvinnorna kom in och med ett försök till att vara glad säga:

- Nu ska vi upp och äta frukost. För du är väl hungrig.

Pojken tittade med sina blodsprängda ögon på henne, men han sa inget.

Frukosten bestod av klimpig gröt och mjöl och smörgås. Men först innan han fick sätta sig vid bordet var det en kontroll av om han hade tvättat sig ordentligt.

Besiktningen gick igenom och han satte sig ner och tvingade i sig lite gröt.

En av personalen såg detta och utbrast:

- Ja, om du petar så i gröten kommer du att bli en puttefnask.

Pojke tänkte i sin stilla förundran.

- Vad kvittar det, jag hade gärna varit ett litet puttefnask så ingen hade sett mig.

Pojken kom in i sina egna tankar och med sin stora fantasi så uppenbarades hans mamma.

Hon log så vackert emot honom och undrade om han mådde bra och han hade sovit gott.

Pojken sa högt:

- Ja, mamma jag mår bra och jag har sovit gott!

De andra runt honom undrade vilken han pratade med. Han vaknade upp i sin fantasi och förstod att han var på ett barnhem, han var inte hemma.

Denna dag som var hans första så förstod han att det var något underligt på gång.

De blev tvättade med en rotborste och de fick klä på sig de bästa kläderna de kunde uppbringa.

Personalen och inte minst fröken Bergvik som pojken hade blivit tillsagd att svara henne.

Hon stod nu framför hela barnaskocken och pratade med hög stämma:

- Nu är det bäst att ni uppför er på det bästa sätt ni kan. Var artiga när någon tilltalar er och det skulle vara bra om ni hade ett leende på läpparna.

- Vad är det frågan om tänkte pojken?

De fick ställa sig på ett led en pojke sedan en flicka och så vidare.

Där stod de länge och väl och till sist så öppnades dörren och de kom in vuxna människor i rummet.

De talade med varandra vilka de kunde tänka sig att ha som fosterbarn.

- Aha, tänkte pojken ska vi nu säljas?

Ett par gick just förbi honom och yttrade:

- Ja, han ser ju näpen ut i sitt blonda hår och sina blå ögon. Men jag tror att vi tar en flicka istället sa kvinnan.

Det blev så och mannen och kvinnan hade bestämt att de skulle ta flickan med två långa flätor.

Visningen var över och barnen fick klä om sig och återgå till sina rum.

Pojken frågade en annan pojke:

- Varför ska vi stå där och de ska titta på oss? Han svarade: Det förstår du väl att de måste titta på barnen och se vad de kan få.

Detta är min tionde visning. Han log faktiskt när han sa det och han fortsatte:

- Ja, det är väl så att de bara vill ha flickor. För de senaste uppvisningarna har de tagit "Gräbbor" Gräbba det var flicka och Here var pojke i Småland på den tiden.

Det blir dags att åter igen sätta sig vid bordet efter man hade genomgått en tvätt inspektion.

Idag serverades det fiskbullar med sås och potatis.

Fiskbullar är något av det värsta som finns. Inte bara att lukten kväljer en utan smaker klarar man helt enkelt inte av.

Pojken tittade på sin portion och tänkte:

- Hur ska jag kunna äta upp det här. Det finns inte en chans att jag klarar det.

Såsen och potatisen kunde man tänka sig, men fiskbullarna där var det stopp.

Personalen var naturligtvis uppmärksam och såg att pojken inte åt sina fiskbullar.

Fröken Bergvik anmodades naturligtvis att komma till undsättning.

- Vad har vi här då sa fröken Bergvik?

Pojken tittade upp och stammade fram:

- Jag tycker inte om fiskbullar.

- Vafalls, tycker du inte om fiskbullar? Det var det värsta!

- Här tar vi oss tid att laga dessa läckerheter och du tycker inte om det!

Det blev en tystnad medan fröken Bergvik stod där och tittade riktigt som om ögonen skulle ha varit pilar.

Dessa pilar kände pojken att de riktigt genomborrade honom.

Till slut sa fröken Bergvik:

- Det är bara så att äter du inte upp dina fiskbullar, så får du inte gå ifrån bordet. Du sitter där tills du har ätit upp dem.

Har du förstått det?

Pojken nickade med sitt blonda hårsvall.

De andra barnen hade med glädje ätit upp sin portion och gick sedan ifrån borden.

Pojken satt ensam kvar och undrade hur han skulle komma ur den här knipan.

Han tittade sig omkring och personalen var sysselsatt att plocka bort lite av middagen.

- Nu eller aldrig tänkte pojken.

Han tog sonika fiskbullarna och stoppade dem i fiskorna.

Det blev ganska så kletigt, men vad gör man när det inte finns ett val.

Pojken lutade sig lite fram och liksom tog med gaffeln och åt så det skulle se ut att han faktiskt åt av fiskbullarna.

Fröken Bergvik var på gång.

När hon kom fram till pojken, stod hon och tittade på hans tomma tallrik.

- Så ska det se ut, små pojkar måste lära sig att man äter upp det man får serverat.

Hon klappade pojken på huvudet och fortsatte:

- Spring nu ut och lek nu när du har fått dig en lektion att man kan göra saker och ting om man bara vill.

Byxorna kändes lite konstiga av fiskbullarna och pojken skyndade sig ut på gården.

Där var det också personal men han lyckades krama ur fickorna av den kletiga smörjan som innan hade varit fiskbullar.

Natten började lugn men han hade inte sovit länge förrän han hörde ett skrik av fasa.

Det var flickan igen som hade fått ångest och de försökte att trösta henne.

Men det var inte så lätt.

Han hörde mellan snyftningarna och skriken:

- Varför är jag här, jag vill hem till mamma.

Personalen var inte utbildad psykologiskt utan de sa till henne riktigt bryskt:

- Din mamma är död, du har inga föräldrar!

Av det bryska meddelandet blev det alldeles tyst och pojken tänkte.

- Vad hände nu?

Flickan hade svimmat av detta bryska meddelande som hon fick mitt i natten, när hon behövde som mest tröst

Veckorna gick och uppställningarna vid varje visning blev mycket jobbigt.

Pojken hade fått vänner och speciellt en pojke som han tyckte mycket om.

Han hade kommit in till pojkens rum och sa efter visningen:

- Det ändå ingen som vill mig. Vem vill ha en pojke med rättgrått hår och

glest mellan tänderna?

Nej, man skulle ha varit en liten söt flicka istället.

Pojken frågade honom:

- Varför är du här?

Han svarade:

- Jag är föräldralös efter att mina föräldrar omkom i en olyckshändelse.

- Är alla föräldralösa här?

- Ja, de flesta.

Det var då han började tänka.

- Har jag också inga föräldrar, ja, men jag såg ju pappa när de kom och hämtade mig.

Det är nog så att mamma är död och på något sätt har jag gjort något dumt. Det är därför jag är här i det här fängelset de kallar för barnhem.

Pojken frågade sin vän:

- Hur länge har du varit här?

Han svarade:

- Jag har snart varit här i ett år.

Den natten sov han knappast något alls. Han kände på sig liksom att något skulle hända.

När personalen kom in för att säga till om frukosten, var det ett förfärligt liv ute i korridoren.

Det tjatrades till den milda grad att han inte förstod vad som hade hänt.

Han gluttade på dörren och Evalina sa:

- Erik har rymt i natt.

Pojken svarade:

- Är det någon som vet var han har tagit vägen?

Nej, ingen visste något.

På eftermiddagen kom det uppkörandes en bil som var nästan likadan som den bilen som kom och bortförde pojken.

Ut ut bilen kom Erik släpandes mellan två starka karlar.

Pojken tänkte:

- Jaha, de har fått tag i honom. Men nu får han inte det lätt.

Erik han fick det ena och det andra och fröken Bergvik hon riktigt förkunnande hur hemskt det var att inte lyda.

Erik kom in till pojken efter att allt tumult hade lagt sig

- Hur vågade du rymma sa pojken till honom?

- Ja, men vad ska jag göra det är ju ingen som vill ha mig

Han gick bort mot fönstret och tittade ut och riktigt längtade efter den frihet han ville ha.

Pojken sa till honom.

- Du klarar dig inte själv där ute, du måste ju äta och du måste ju sova någonstans.

Erik svarade:

- Jag sover hellre i skogen och är fri än att vara här som en inlåst djur.

Dagarna gick och snart hade pojken varit där så länge så han började också tänka att det är ingen som vil ha mig heller.

De dagarna de hade fiskbullar då blev det samma rutin som den gången han tog dem i byxfickorna.

Personalen hade lärt känna pojken och de undrade faktiskt varför han var där.

En ung flicka som jobbade frågade honom

- Varför är du här egentligen? Har du inga föräldrar?

Pojken svarade.

- Jag vet inte för de kom och hämtade mig och mn pappa stod där när vi körde iväg.

Flickan tittade lite lustigt på pojken och sa sedan.

- Ja, men då kan du ju inte vara föräldralös. Utan då måste vara något annat.

Har du gjort något dumt?

Pojken tittade på henne med sina blå ögon och fick en skräck i dem.

- Tror du att det är därför jag är här?

Flickan nickade och gick sin väg.

En lördag i november var det uppställning för visning igen.

Samma procedur vi tvättades riktigt ordentligt och de satte på barnen de bästa kläderna de kunde uppbringa.

Genom dörren kom först ett ungt par som tittade på barnen och de mumlade något som ingen hörde.

De stannade till vid Erik och pojken såg att Erik riktigt ryggade till, men de fortsatte sin vandring.

Det unga paret hade bestämt sig för en pojke som var yngre än vad Erik var.

Nu hördes det röster och de pratade ganska så högt. Kvinnan hade fått syn på pojken och utbrast:

- Titta Ragnar vilken söt liten pojke med så fina blå ögon!

De kom fram till pojken och de hälsade på honom och sa:

- Vad kan en sådan här lite pojke heta då?

Pojken svarade:

Jag heter Bo men alla kalla mig för Bosse.

- Jaha du heter Bo, det var ett kort och fint namn.

När de gick sedan vidare i denna uppställning av barn hörde pojken vad de sa.

- Visst var han gullig, tycker du inte det Ragnar?

När visningen var över, så kom fröken Bergvik till pojken med goda nyheter som hon sa.

- De här snälla människorna vill att du ska komma och bo med dem.

Tänk vilken tur du har att hamna på landet. De har både kor, hästar och grisar. Det blir väl fantastiskt roligt?

Pojken tittade ner i golvet och sa.

- Ja, men de är ju inte mina föräldrar.

Fröken Bergvik sa med en stämma som han inte hade hört sedan han kom dit.

- Du förstår att de här människorna vill faktiskt ta hand om dig, då måste du väl visa lite hövlighet. Hon fortsatte.

- Det är det jag alltid har sagt att otack är världens lön.

Hon tittade stramt på pojken och med en barsk stämma sa hon.

- Det kvittar egentligen vad du tycker, det blir i alla fall så.

Sedan vände hon på klacken och gick ut ifrån rummet.

Den natten var en natt av både skräck och nyfikenhet. Den blandningen blev för mycket så det blev svårt att sova.

Än en gång hörde han den lilla flickans skrik av ångest på natten.

Än en gång så såg pojken demonerna dansa på väggen.

Plötsligt var det morgon och fröken Bergvik kom in och riktigt ruskade om Pojken.

- Nu är det så att de har skrivit på papperna och de hämtar dig på lördag. Så får du åka tåg till Smålands Rydaholm.

Pojken såg bekymrad ut.

- Smålands Rydaholm var i all världen ligger det? Tankarna flög runt. Varför kommer hon instörtande på morronen och säger mig det?

Fröken Bergvik försökte än en gång att hitta de riktiga moderskänslorna.

Men se det gick alltid åt pipan.

Nej, hon var den barska kvinna hon alltid har varit och det gick inte att ändra på.

- Så nu vill jag inte se att du lipar när de kommer och hämtar dig.

Du ska vara glad att du kommer till människor som vill ha dig.

Vem skulle ta hand om en pojke som inte är deras egen?

Nu är det så att det är en vecka till de hämtar dig och då får du uppföra dig

ordentligt.

- Fröken Bergvik sa pojken.

- Ja, vad är det om svarade hon?

- Får jag aldrig träffa mina föräldrar, var är min mamma?

Fröken Bergvik tittade faktiskt lite medlidsamt mot pojken men intog

Snart sitt rätta jag igen.

- Det är myndigheterna som har bestämt detta. Om du ska få återse dina föräldrar eller inte, det vet jag inget om.

Så nu talar vi inget mer om den saken

Fröken Bergvik gick ut och stängde dörren med ett fast handgrepp.

Den veckan som följde var en vecka med många frågetecken.

- Vart ska jag nu åka? Är det långt dit? Varför ska jag åka med dem?

Ja, frågorna haglade i huvudet på pojken och han var ju för rädd för att fråga fröken Bergvik.

Erik kom in till honom och sa:

- Du måste väl vara lycklig idag när du ska åka härifrån?

Pojken tittade på honom lite förundrande och sa till slut

- Nej, det vet jag inte, jag har inte en aning om hur de är.

Jag känner ju inte dem. De ska visst ha en lantgård.

Erik som satt på sängen kliade sig lite i huvudet och steg upp som han hade fått en snilleblix.

- Nja, de ska nog använda dig där du får nog jobba är jag rädd för.

Här har varit många par som har haft lantgårdar. Men då har de för det mesta tagit pojkar.

- Vilket som helst sa pojken så tror jag inte det blir så bra alls.

- Du måste finna dig i det här och var glad att du slipper fiskbullarna.

Den fanns en viss nyfikenhet hos pojken vad det här skulle innebära för honom.

Naturligtvis var det fiskbullar den här veckan och proceduren upprepades.

Han tänkte.

- Erik sa att jag kanske slipper fiskbullarna dit jag kommer. Det är ju bara en förhoppning.

Fröken Bergvik kom in till honom och hon stod som hon brukade göra med händerna i sidan.

- Jaha, då ska du åka i morgon och du är väl glad att åka här ifrån?

Pojken svarade inte utan han hade velat säga att här kände han till det men han visste inte hur det skulle komma att bli.

Hade han sagt det hade förmodligen fröken Bergvik blivit glad.

Men hon hade en förmåga att göra så att man inte ville göra henne glad.

Du får med dig de kläder du hade när du kom hit, sedan får de som kommer och hämta dig köpa kläder åt dig.

En natt av många demoner och undran över morgondagen. Till slut hade han somnat av ren utmattning.

Fröken Bergvik kom in i rummet och var strålande glad över att det var den Stora dagen för pojken med det blonda håret och de blå ögonen.

- Nu gäller det att du tvättar dig riktigt ordentligt nu när du ska följa med dem.

Det bär sig inte att vara smutsig utan man måste bete sig som en stor karl.

De kommer vid klockan tio och hämtar dig.

Erik hade kommit in och sagt adjö till honom och han gick också runt till de andra som var på barnhemmet.

Man tycktes se en sorgsen blick hos de flesta. Många hade faktiskt tänkt.

- Tänk om det hade varit jag istället sa Erik.

Mr G

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Mr G med Poeter.se id #13053 innehar upphovsrätten